

kterim življenje končale, in dežja le ni bilo. Ozimino smo lahko lepo pospravili, letne pridelke pa bi nam bila večidel suša vzela, ako bi nam ne bil dež 18. in 19. avgusta polhlevno škropiti začel; za ajdo je sicer prepozno, ali paša bo ozelenela, repa in drugo sočivje bo rahlo, grojzdje, ktero je že venelo, bo debeleje jagode dobilo. Vino zna biti sopet dobro ali veliko menj od slednjih let ga bo. V radgonskih goricah je slabo po vinogradih, srednje polno je v Lutomiru, v Holozah, in le nekteri vinogradi na Goriškem so veselo polni. Plesnjivost pri grojzdji se je tudi že obširneje pokazala. Imel sem priložnost, en del Štajarske in nekaj Horvaške obhoditi, in kakor se je drugekrat tamošnih rodovitih planjav, dolin, lepih pristav in golib vse veselilo, ravno nasproti je bilo zdaj vse od suše pusto in žalostno viditi, travniki so rujavi, njive neobsejane, lepe čede se vlačijo okrog žejne in lačne po oistem sternišu; najhuje je, da še vode manjka ljudem in živini; žalno se mi je storilo, ko vidim kravo poklekovati in se nagibaje iz globokega bedna vodo cmerkati. Vode je menj od leta 1857; še močni viri slabo teko. Sadja tudi ni nikjer viditi, k večjem kako češpljo, in povsod je tudi sadno drevje žalostno zanemarjeno; en sam saden drevored, sicer slabo gleštan, kaže na cesti od Rogatea v Stermsko srenjo, da bi lahko veliko enakih bilo. Radujemo se, da smo še zdravi, le bati se je, da bi griža bolj ne pritislila, ker se je že tu in tam, posebno pri sosednih Nemcih zlo prikazala, kakor leta 1857; najbolje je, se prehlajenja varovati. Med živino pa je v nekterih vaseh zlo svinjet pocerkalo po čermu (Milzbrand), vnetji želodca in čev; povsod imajo krivo misel, da edini vzrok je v oteklini dvanajstoperstka ali želodnega izhoda, da ne more ješa se iztekati; pa pomanjkanje vode in napačna strežba ste krive. Od stekline se je tudi že čulo.

Iz notranjske Bistrice. Mnogo bravcov rado bere, kako smo v Reki šolsko leto končali; hočem toraj nekoliko verstic o tem pisati. Konec leta je bil v saboto 20. t. m. Po veliki božji službi se je veliko gospode v lepo ovenčano dvorano zbralo. Zapeli so najpred učenci nekoliko lepih pesmic. Vidilo se je, da se petja učenik, gosp. Komel, ž njimi ni zastoj trudil. Ko je petje utihnilo, je bil latinski in po latinskem nemški govor. Po razdeljenji daril sta dva učenca, prvi horvaški, drugi talijanski govorila. Če so ravno vsi štirje izversto govorili, je vendar horvaški govor vsakemu domorodcu najbolj serce ogrel. Rekel je namreč, da, če je ravno naš jezik čverst in lep, vendar take literature nimamo, kakoršno bi imeti mogli. Pokazal nam je dalje, kako se moramo truditi, da našemu slovstvu pomagamo. Komur je narava vroče serce in pesniško žilo podelila, naj se vzdigne, kakor sivi orel pod oblake; čakali ga bomo z najzelenejim vencom in ga pesnika pozdravili. Pa srečen, trikrat srečen je vsak, kdor nam kaj lepega in koristnega spisati zna. Naša zemlja je krasna — moža pričakujemo, ki nam jo bo popisal. Junakov in junaških del naših očakov nam zgodovina brez števila hrani — moža čakamo, da nam te bisere zbere in na dan prinese. Starih besed, izrek, prislovic, pesem in pripovedk je med narodom še veliko, pa čez dalje manj — moža nam je treba, da nam po Vukovim izgledu nabera in nabera. Vsak je dolžan, je govornik končal, domovini pomagati, da nam ona ne reče: „Zaô mi je neuradni sine, da sam te rodila!“ — Sklenila je cesarska pesem slovesnost. — Suša je okoli Reke zlo huda in vročina taka, da je skoraj ljudje ne pametijo. Vse je rujavo in drevje se je v nekterih krajih popolnoma posušilo. V Bistrici ni ravno tako, pa tudi ne mnogo bolje. Ljudje boleajo. Bog nam daj skoraj kaj dežja!

Janez Bilc.

Iz Kranja 28. avgusta. — . — V četrtek so tukaj premije delili posestnikom dobrih mladih pa tudi starejih kobil. Veselo je bilo pervikrat to, da je 27 gospodarjev pripeljalo svojo živino in se poganjalo za premije (eden je prišel s kobilo in žebetom celó iz Dolenskega

in je tudi premijo dobil), in pa da je bila komisija v stanu vseh 7 premij (eno s 15, eno z 10, pet pa po 5 cekinov) razdeliti, kar lani ni bilo mogoče ne v Mokronogu, predlanskem pa tudi tukaj v Kranji ne. — Jesenska letina na kranjskem polji več obeta kakor na ljubljanskem, zlasti ajda je lepa in pridne bčelice imajo že več dni kaj dobro pašo, česar smo se sami v gosp. Jalenovem bčelnjaku prepričali. Pri tej priliki smo tudi veselo novico zvedili, da sta si gospod mestni župan Jalen in mestni svetovavec gosp. K. Pleiweis na skerb vzela, da bi se s pripomočjo premožniših in za olepšanje kranjskega mesta marljivih mestnjakov za Fidrom ob Savi proti Sterževem sprehajališče s senčnatim drevjem zasadilo in tako v prijetnem kranjskem mestu to napravilo, kar mu je zelo potreba in že veliko let domači in ptujci milo pogrešajo. Tudi Sterževčanje bojo hvaležni za hladno pot v hudi vročini. Delo ni težavno, pa tudi prevelicah stroškov ne bo prizadjalo, in kakor si je ranjki gospod župan Hradecki v Ljubljani z napravo sprehajališča „Sternallee“ postavil lep spominek, tako si ga bo postavil tudi tukajšni župan gosp. Jalen, ako se krepko loti omenjenega početja in ga kmali dožene. Naj bi se v jeseni berž pot ravnati začela in jame za divje kostanje kopale, spomladi pa drevje sadilo! Da bo kantonski poglavar gospod Derbič oestro kaznoval vsakega hudobneža, ki bi se prederznil poškodovati kako mlado drevo, smo si že samo iz tega popolnoma svesti, kar je verli gospod storil za zasadbo dreves v črnomeljskem kantonu.

Iz Želimelj 26. avg. A. M. — Dve reči ste, ki ju zapišem in se mi zdete zadosti važne, da bi ju po „Novicah“ razglasili. Perva je: Poslavljenje našega rojaka, gospod Gregorja Krobotina stotnika pri 11. regimentu topništva, kateri je, kakor sem unidan bral, povzdignjen od presvitlega cesarja v vitežki stan in mu je podeljen Leopoldov red zavoljo njegove hrabrosti. Gotovo bo s to novico vstreženo njegovim sošolcom in znancom in je njemu v čast kakor tudi domovini v slovo. — Gregor Krobotin, rojen v Stražišu poleg Kranja, kjer je njegov oče kmetijo imenovano Reženovše v najemu imel, je od začetka v Kranji v šolo hodil, v latinske šole pa v Ljubljani; ob vakancah leta 1827 je bil pa h kanonirjem poterjen, ako se ne motim, po doveršeni peti šoli. — Druga novica je pa nesreča, ktera je zadela v saboto 6. dan tega mesca vas Pijavo gorico v izanski fari. Strašen požar jo je pokončal. Pri taki silni suši je bilo vse naenkrat v ognji. Od cele vasi so le ena sama hiša in trije podi ostali; drugo je pa vse do tal pogorelo. Ljudje niso mogli družega kakor živino oteti, pa še te ne vsi. Zadušila sta se tudi dva otroka v nekem hramu. Pogorelo je 23 hiš in gotovo trikrat toliko družih cimprov — hlevov, podov, kozolcov, ki so bili z mervo, slamo in žitom napolnjeni. Zavarovani so bili razun 6 gospodarjev vsi. Čeravno jim zavarovavnica ne more povrniti vsega, kar jim je oginj vzela, jim bo vendar lep pripomoček, kterege bo unih 6 gospodarjev, ki niso zavarovani bili, zlo pogrešali. Kakor pravijo, se je oginj pričel po hudobnosti. Ker so ti pogorelci usmiljenja vredni in potrebni, smemo upati, da jim bo marsikter dobrotnik na pomoč pritekel. Bog daj!

Iz Ljubljane. Že sopet je velik požar domovje in pridelke cele vasi v pepel premenil. 25. t. m. ponoči namreč je pogorela vas Kozarje; 11 hiš in 22 poslopij je oginj pokončal. — Druga žalostna novica je, da je hudoben človek 26. t. m. v Tomačevem župana zaklal, kateri je, kakor je na kmetih navada, zavoljo prevelike vročine pred skednom na vozu spal. Tih in sploh spoštovan mož je bil; oče 4 otrok. Hudodelec je še neznan.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. Ko je unidan dunajski časnik po ces. sklepu od 21. t. m. premembe v ministerstvu oklical,

ktore je že tudi naš poslednji „novičar“ naznanil in kateremu naznanilu imamo le še to dostaviti, da je bil minister unanjih oprav grof Rechberg ob enem za predsednika ministerstva izvoljen, da so cesar ukazali, da ministerstvo kupčijstva in obertnijstva ima nehati in njegove opravila ministerstvo unanjih in notranjih oprav in pa dnarstveno ministerstvo prevzeti, in da jim ima novi policijski minister zavoljo osnove novega ministerstva svoje misli razodeti, je gori omenjeni vradni časnik „Wiener Zeitung“ razodel nektore reči, katerih imamo pričakovati v obljubljenih popravah našega vladarstva. Ker vsakdo želi, da bi se v mnogih postavah in napravah našega cesarstva marsikaj drugač napravilo kakor je zdaj, bo gotovo tudi vsak rad zvedil, kaj se nam obeta o teh zadevah; za tega voljo hočemo svojim bravcom povedati od besede do besede, kar je te dni pisal omenjeni časnik, kateri je govoril le to, kar je na popolnoma zanesljivem višjem mestu zvedil. Tako-le se glasi njegovo razodevanje: „Kar je vojska na Laškem končana in je bil oklican cesarjev razglas, se vse pogovarja le samo skor od tega, kaj se bo vprihodnjič zgodilo v domačih rečeh našega cesarstva. Še bolj pa je bil vsakdo radovedčen in ugibal je ta to, uni uno, ko se je slišalo, da se ma ministerstvo premeniti in da se večidel pod predsedništvom samega cesarja važne reči prevdarjajo. O tem smo zvedili mi to-le: Da bi se različni razdelki državnega gospodarstva tako poravnali, da bi se dognale tiste poprave in zboljšave, ki jih je cesarjev razglas obljubil, je bilo pred vsem treba določiti, kaj vse potrebuje poprav, in kako naj se to delo prične. Vse to osnovati po volji cesarjevi je bil cilj in konec razno omenjenih posvetovanj. Naj povemo, kaj so zapopadale te posvetovanja: Prevdarjal se je stan državnega dnarstva (financ); spoznala se je potreba, stroške vseh civilnih pa tudi vojaških gosposk pod zdatno kontrolo djati; prevdarjalo se je dalje, kako vsaki nekatoliški veri, ktera je v našem cesarstvu po postavi pripušena, samostojnost in svobodno opravljanje nje duhovne službe zagotoviti; stanje judov po potrebah sedanjega časa pa vendar z ozirom na krajne in deželne razmere uravnati; občinsko (srenjsko) postavos pripomočjo zaupnih mož, ki se bojo v vsaki deželi iz vseh stanov v posvetovanje poklicali, brez pomude tako ustanoviti, kakor jo posebne okoljšine vsake dežele terjajo; veliko važnih opravil, ktere so zdaj v rokah cesarskih gosposk, izročiti kolikor bo moč samostojnim oblastnijam, ki se imajo napraviti iz verste deležnikov samih, in po zgotovljenji teh prvih in najpotrebniših reči na noge spraviti v vsaki deželi zbor tistih mož, ki se bojo deželni namestniki imenovali. — Poslednji ministri so že osnovo za marsiktero postavos izdelali; ti izdelki se bojo še enkrat pretresli in potem bojo nove postave moč zadobile; za nektore druge postave pa se že tudi osnove delajo. — Težaven je stan našega cesarstva, globoke so rane, ki so jih podedovane napake, mnoge neugodne okoljšine in pa nesrečna vojska našem cesarstvu vsekala. Vendar vse, cesar vlada želi izpeljati, se bo dognalo, ako se narodi avstrijski, ki so poslednji čas toliko žertovali (darovali) domovini, tudi zdaj s polnim zaupanjem vstopijo okoli svojega cesarja, — ako se vladniki in vladanci vzajemno imenitnega dela lotijo in eni ne bojo preboječi zavirali kolesa, ki nas ima naprej in na bolji stan spraviti, drugi pa ga nasproti ne bojo nepremišljeno prehitro gonili“. — Tako govori po vladnem duhu vradani časnik.

— O novem ministru notranjih oprav grofu Gołuhovskem se v nemških časnikih piše, da je mož terdne volje in da v dognanji tega, kar je za dobro in potrebno spoznal, ga ne ustraši nobena overa. Sin stare poljske zlahne rodovine se je že večkrat ustavil terjatvam poljskih plemenitnikov, zato ga pa tudi niso radi imeli, čeravno nismo mogli tajiti, da si je, kolikor je bilo mogoče, vselej iskreno prizadeval zadostiti potrebam slovanske narodovnosti.

— Na štempeljjskih markah bo prihodnje tudi letna številka, ker se je mnogokrat primerilo, da so ljudje že rabljene marke odtergali in jih sopet na pisma pritiskovali, da bi jim štempeljna ne bilo treba plačati. Da se taki goljufiji pot zapré, bodo štempeljske marke z letno številko zaznamovane.

— V letu 1856 je bilo v celem cesarstvu za 9 milij. 182,336 gold. štempeljnov porabljenih. Največ so jih porabili na Ogerskem, najmenj pa na Solnograškem, kjer jih sploh od leta do leta menj potrebujejo. Največ je bilo prodanih štempeljnov po 30, 15 in 6 krajcarjev. Kvart je bilo imenovano leto štempljanih za 907,613 iger po 10 kr. in za 668,122 iger po 5 kr. Na Koroškem, Krajnskem, Sležkem in v Bukovini ni bilo nobenih kvart štempljanih, pa zavoljo tega ni misliti, da v teh deželah ne poznajo kvart. Štempelj za kvarte je dal leta 1856 207,094 gold.; — za koledarje se je plačalo 122,385 gold., za časnike iz unanjih dežel pa 15,189 gold. štempeljna; štempelj od naznanil je vergel 61,287 gold., od oznanil v časnikih 67,302 gold. Čistih dohodkov je prinesel štempelj v letu 1856 10 milijonov 822,514 gold. sreb. dnarja.

— V drugi četrti tega leta je bilo na vseh poštah cesarstva 16 milijonov 247,900 pisem oddanih. Ako se preudari, da je bilo zavoljo vojske mesca junija t. l. v Lombardii 370,900 pisem menj oddanih, kakor ravno tega mesca leta 1858, je to pač veliko število. Sploh je bilo prvo polovico tega leta 2 milij. 199,200 pisem več na pošte oddanih, kakor prvo polovico leta 1858.

— C. k. ministerstvo je ukazalo, da se ima kazenska ravnava ustaviti in samo enojni štempelj še pozneje doplačati, ako se pritisne na kako pismo manjša marka, kakor jo postava tirja, da se le dokaže, da se manjša ni iz hudobnega namena ali iz družih otežajočih vzrokov na pismo pritislila.

— Da bo ljudem lažje, pismenske marke kupovati, jih bodo smeli prodajati vsi kupci in štacunarji, kateri se za to oglašijo.

— Dunajska banka bo začela 1. septembra bankovce po 5 gold. novega dnarja izdajati.

Iz Tersta. C. k. fregata „Novara“, ktera je 30. aprila 1857 iz Tersta odrinila, je prijadrala 26. avgusta sopet v Terst nazaj. Bila je tedaj 2 leti in 4 mesce na morju.

Iz Zagreba. Pravijo, da je rajni ban Jelačić v podobi oporoke obsiren spis zapustil, v katerem skušnje svojega življenja na Horvaškem in Slavonskem priobčuje; spis ta nek popisuje stan Horvatije, in razodeva potrebe, ki jih zahtevajo vsi narodi avstrijskega naroda.

Iz Ogerskega. V Gyuli v bekeškem okraju se ustanovljuje društvo, ktero že 150 udov šteje. Večidel so kmetje in delavci. Namen tega društva je, kmetijstvo na bolje stopnjo spraviti, in sicer z uzajemnim podperanjem udov, in pa čisto vero med ljudstvom oživljati in ohraniti.

— Ker gré vsako leto za prešiče, kateri se prodajo v cesarske dežele, kakih 10 milijonov goldinarjev srebra v Serbijo, je ogerska deželna vlada sklenila, poduk za rejo prešičev med ljudstvo razdeliti, in je kmetijske družbe prosila, naj jim bodo v tej zadevi pomožne.

Iz Laškega. Iz vsega, kar se je do sedaj zvedilo, se dá čedalje bolj posneti, da bo vendar le kongres laške zadeve mogel v roke vzeti. V Modeni, Parmi, Toskani in v Romanii si možje, kateri so vajete vladarstva prijeli, tako segajo navskriž, da res družega ne bo ostalo, kakor v kongresu petih velic vlad vse zadeve tako uravnati, da se ne bo temu ne unemu krivica godila — ako bo to le mogoče. Zaprek se nastavlja povsod več, kakor so si Lahi sami domišljevali. Začasne vlade v Toskani, Modeni in Parmi so zvezo za brambo sklenile, ktere namen je po časnikih braniti, da se prejšni vladarji ne vernejo, da se notranji mir in pokoj ohrani in da bodo povsod

enake postave. V Parmii je diktator Farini dosedanje postave še poterdil colno mejo med Sardinijo, pa od 1. septembra naprej odpravil. Vse postave se dajajo „v imenu narodne parmazanske vlade“. Da se vse to z voljo in vednostjo sardinske vlade godi, je jasno kot beli dan, ktera si prizadeva kakor le more, si te dežele prisvojiti. Al ko je sardinska vlada se v najslajih sanjah zibala, da bo v kratkem kot šesta stopila v kolo velicij vlad, in ko je v Firenci narodni zbor zedinjenje s Sardinijo sklenil, je prinesel telegraf iz Zürich-a novico v Pariz, da so se ondi pooblastenci v tem zedinili, da se Sardinija nima udati v zedinjenje s srednje-italijanskimi deželami. — Kar je bilo v Zürich-u to sklenjeno, in kar dohajajo v Pariz dan na dan zagotovila, da ni mogoče, prejšnjih vladarjev v prestol toskanski, parmazanski in modeneški posaditi, so se tudi v Parizu premislili in francoska vlada želi zdaj sama, to zamotano štrečno evropskemu kongresu izročiti, naj jo on razmota. In res ni mogoče, te reči še kako drugače poravnati. Sliši se tudi, da je francoska vlada poslednje dni te zadeve angleški, pruski in ruski vladi razodela, ktere so neki vse za evropski kongres. Tudi sardinska vlada se je že nekoliko v to udala, ker je spoznala, da diplomati v Zürich-u nikakor ne morejo rešiti te naloge. To, kar je cesar Napoleon v Villafranki cesarju Franc Jožefu obljubil, ne veže, kakor pravi, Sardinije nikakor. Ko je Napoleon III. kralju Viktorju Emanuelu povedal, da je mir sklenil, in je pristavil, da se morajo vojvodom njih dežele nazaj dati, je rekel sardinski kralj, da nima nič zoper to, ako je to ljudstvu omenjenih dežel prav. V Firenci in Modeni pa, kakor je bilo že rečeno, so narodni zbor sklenili za zedinjenje s Sardinijo; naproti pa iz Pariza dobiva kralj Viktor Emanuel opomine, naj se v zedinjenje z omenjenim deželami ne spuša; — v tej zadregi ne more ne naprej ne nazaj, in evropski kongres ima poklic, mu pot iz te zadrege odpreti. Zlo se govori, da je general Fanti za višjega poveljnika puntarske armade v srednji Italii izvoljen.

Iz Milana. Kraljevi dekret od 10. avgusta daje vsem civilnim vradnikom službo, kteri so jo zgubili pod avstrijsko vlado zavoljo potitičnih pregreh.

Iz Turina. Tudi tukaj so kakor v Milanu z veliko slovesnostjo praznovali Napoleonov dan, ker Sardinci nočejo, da bi jim kdo očital nehvaležnost do francoske vlade.

Iz Modene. 16. avg. je Garibaldi iz Florence v Modeno prišel in poveljstvo armade toskanske prevzel.

Iz Rima. Sklep je bil že storjen, zoper mesta Romanije, ktere so se papeževi vladi odpovedale in za zedinjenje s Sardinijo izrekle, rimsko armado poslati. Na poti je že bila, pa ustavila se je, ker je preslaba, z armado srednje-italijanskih dežel, kteri je Garibaldi poveljnik, kaj začeti.

Iz Francozkega. Že jih prihaja mnogo pomilostenih nazaj na Francozko in sicer več, kakor se je bilo nadjati. Doslej se sam dva nečeta pomilostenja udeležiti in se v svojo domovino verniti, namreč Louis Blanc in Viktor Hugo. Oba pravita, da ju pomilostenje ne zadeva, ker nič nista pregrešila, in da se jima ne ljubi verniti se v dežela, iz ktere je svoboda pregnana. Kadar se bodo tudi svobodi spet na Francozko vrata odperle, se bota tudi ona vernila v domovino svojo.

Iz Rusije. Prepoved, konje v tuje dežele prodajati, je odpravljena, in konji se smejo sopet iz dežele prodajati.

— Kakor časnik „Nord“ piše, se čedalje več dela za osvobodjenje ruskih kmetov in sploh se govori, da tisti dan, ko bode carov prvi sin polnoleten priznan, se bode oklical ukaz, po katerem imajo kmetje iz tisučletnega jarma rešeni biti.

Iz Srbije. Iz Belega grada 25. avg. Iz vseh krajev Serbskega se sliši, da so volitve za novo skupščino v lepem redu opravljajo; danes so se volitve v našem mestu začele, in podoba je, da tudi tukaj se bojo doveršile redno. Starašinstvo je unidan knezu-nasledniku Mihaelu določilo 20,000 tolarjev letnih dohodkov. 10. (22.) dan t. m. je knez Mihael poslal starašinstvu pismo, v katerem se zahvaljuje za blagi namen, pa pravi, da namenjenih 20,000 tolarjev ne bode vzel, ker vé, da domovina dnarjev drugod potrebuje.

Iz Moldave in Valahije. Zlo se govori, da ima knez Kuza namen, zedinjeni rumunski prestol ruskemu velikemu knezu odstopiti. Ali je kaj resnice v tej govorici, se bo kmali pokazalo.

— Iz Ibraile pišejo: 12. avgusta je priletelo toliko kobilic v naše kraje, da je bilo vse černo. Najstarejši ljudje se ne spomnijo, da bi jih bili kdaj toliko in tako velicij vidili.

Iz Amerike. Iz Kalifornije se je pisalo 27. rožnika, da na kresa dan je bila v nekterih krajih taka vročina, da so teleta, beli zajčki, tiči itd. poginivali; vse drevesa je soparica popolnoma osmodila in sadje na njih opražila; železo in vsaka kovina je bila tako vroča, da je ni mogel noben človek z roko prijeti; več polja je takega, kakor da bi bil oginj vse požgal; pri sv. Barbari je 17. maja bila taka soparica, da so ljudje pod prostim nebom cepali kakor muhe in se nobeden ni upal iz hiše stopiti.

Pogovori vredništva. Častiti gospod fajmošter Zalokar so nam poslali odgovor na sostavek v poslednjih „Novicah“, ki je govoril o njih slovniku. Ker nam je pa za pričujoči list že prepozno došel, ga bomo natisnili drugo pot.

Loterijne srečke:

V Terstu 24. avgusta 1859: 85. 13. 73. 14. 57.
Prihodnje srečkanje v Terstu bo 3. septembra 1859.

V Gradcu } 27. avgusta 1859: 49. 33. 52. 90. 69.
na Dunaji } 31. 10. 39. 86. 6.
Prihodnje srečkanje v Gradcu in na Dunaji bo 7. septembra 1859.

Žitna cena

v Ljubljani 24. avgusta 1859.

Vagán (Metzen) v novem dnarji: pšenice domače 5 fl. 70. — banaške 5 fl. 70. — turšice 4 fl. 6. — soršice 4 fl. 10. — reži 3 fl. 28. — ječmena 3 fl. 11. — prosa 3 fl. 37. — ajde 3 fl. 43. — ovsa 2 fl. 30.

Kursi na Dunaji

27. avgusta 1859. v novem denarji.

Deržavni zajemi ali posojila.	Druge obligacije z lotrijami.
5% obligacije od leta 1859	Kreditni lozi po g. 100 . g. 97.—
v novem dnar. po 100 g. 69.75	4 1/2 % Teržaški lozi po 100 „ 118.—
5% nar. posojilo od l. 1854 „ 79.20	5% Donavske parabrod-
5% metalike „ 74.10	ske po g. 100 „ 102.50
4 1/2 % „ „ 65.25	Knez Esterhazy. po g. 40 „ 82.50
4% „ „ 59.50	Knez Salmove po g. 40 „ 39.75
3% „ „ 44.—	Knez Palfyove po g. 40 „ 38.25
2 1/2 % „ „ 37.50	Knez Claryove po g. 40 „ 35.75
1% „ „ 14.50	Knez St. Genoisove po g. 40 „ 35.75
Obligacije zemlišn. odkupa.	Knez Windischgrätz. po g. 20 „ 24.50
(po 100 gold.)	Grof Waldsteinove po g. 20 „ 25.50
5% doljno - avstrijske g. 93.—	Grof Keglevičeve po g. 10 „ 14.75
5% ogerske. . . . „ 73.—	
5% horvaške in slavonske „ 71.50	
5% krajske, štajarske, koroške, istrijske „ 82.—	

Deržavni zajemi z lotrijami	Denarji.
Zajem od leta 1834 po 250 „ 294.—	Cesarske krone g. 16.10
„ „ „ 1834 petink. „ 290.—	Cesarski cekini „ 5.54
„ „ „ 1839 „ 117.—	Napoleondori (20 frankov) „ 9.39
„ „ „ 1839 petink. „ 110.—	Souvraindori „ 16.10
4% narodni od leta 1854 „ 109.—	Ruski imperiali „ 9.56
Dohodkine oblig. iz Komo „ 15.50	Pruski Fridrikdori „ 9.90
	Angleški souvraindori „ 11.67
	Louisdori (nemški) „ 9.60
	Srebro (azijo) „ 16.50